

בקשתי לעזור במקצת ואם כי היה זה בתחום זר לי לגמרי —
נעניתי לבקשה. ואיך יכולתן לסרב כשנתבקשתי לטפל ב-
קיילה גלעדי שילדה את בנה דוגל והיא חולה בדלקת ריאות
(אגב, הילד מת באותו שבוע שמת אביו ישראל גלעדי). לא
היתה זו משימה קלה בגילי ובכישורי ובודאי לא מלאתי
תפקידי כראוי ; את הגוגל-מוגל (בבית קראנו לזה גוג
ומגוג) שהגשתי לה מפעם לפעם כדי להקל על השעול —
השתדלתי לבחוש יפה יפה למען לא יצופו גושי חלמון בכוס
וזה אולי, היה הדבר היחידי שעשיתי טוב וללא היסוס.

בפורים הראשון לשבתם במטולה, ערכו אנשי "השומר"
סעודת פורים באולם בית-הפקידות שנמסר להם למטרה זו,
ואנו הוזמנו להסב עמם לסעודה. קבוצת בחורים ובחורות
שעשו במושבה שנה ראשונה לפני עלותם להקים את אילת-
השחר — שותפו גם הם בסעודת פורים זו וביחד מנינו
כ-50 איש, ציבור גדול באותם זמנים, ואין צריך לומר שה-
שמחה מלווה, כרגיל, שירה וריקודים עד אור הבוקר —
היתה רבה.

בפסח אפינו יחד מצות. "תעשית" המצות היתה בביתם
של אסתר וצבי בקר. במטבחם הגדול ובו תנור גדול וטוב,
אפינו את המצות. מוישה מוגייני מקבוצת הרועים, עמד
ליד התנור ואפה במומחיות את המצות שאנחנו, הבנות,
גלגלנו וערכנו במערוכים שבידינו. עשינו עבודה יפה. המצות
היו עגולות, דקות וטעימות כמוהן לא היו ואין עד היום
הזה. גם על כשרותן הקפדנו. את הבצק לשנו קמעא קמעא
למען לא יחמיץ ונקטנו גם בשאר כללי כשרות.

ובשמירה. בשדות — שמרו בקיץ ברכיבה על סוסותיהם.
ואולם במושבה — היתה השמירה גם בלילות החורף הגשיר-